

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: O. L.
st. přísl.
trvale bytem

zastoupen Mgr. Ladislav Bárta
advokát
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,
odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2019, č. j. KRPB-207725-21/ČJ-2019-060022-SVZ,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2019, č. j. č. j. KRPB-207725-21/ČJ-2019-060022-SVZ (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění žalobce byla podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 55 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, tj. od 18. 9. 2019 do 11. 11. 2019.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná v první řadě odkázala na právní úpravu obsaženou v ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
3. Ke zjištěnému skutkovému stavu žalovaná uvedla, že žalobce byl dne 18. 9. 2019 v 10:15 hod. v Brně na ulici Dornych v prostoru parkoviště OD Tesco kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž bylo zjištěno, že cizinec nemá cestovní doklad a nedisponuje žádným oprávněním k pobytu ani cestovním dokladem. Dále žalovaná zjistila, že žalobce překročil hranici schengenského prostoru dne 3. 6. 2018 přes hraniční přechod Korczowa na cestovní pas Ukrajiny č. s platností do 6. 12. 2023, a to na polské národní vízum č. s platností od 14. 5. 2018 do 27. 10. 2018 s délkou pobytu 167 dnů, účel pobytu 05A zaměstnání. Dále bylo z evidencí PČR zjištěno, že jmenovanému bylo dále orgány Polské republiky vydáno vízum č. s platností od 16. 2. 2018 do 20. 2. 2019, typ C s délkou pobytu 90 dnů. Žádné další vízum, které by žalobce v době kontroly opravňovalo k pobytu, nebylo zjištěno.
4. Dne 18. 9. 2019 bylo zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Při výslechu konaném téhož dne žalobce uvedl, že si nepamatuje, kdy přijel do schengenského prostoru, ale do ČR přijel asi před půl rokem. Měl polské pracovní vízum na rok, ale neví, do kdy mělo být platné. Cestovní pas mu ukradli rumunští cikáni, vzali mu batoh i s pasem, bylo to před týdnem v Brně na autobusovém nádraží Zvonařka. Je to cestovní pas č., jehož kopii má u sebe. Tuto událost však nikde nehlásil. V ČR byl už v minulosti vícekrát vždy na několik dnů odpočívat. V současné době se zdržuje na ulici Masná v Brně na Charitě. Prostředky na živobytí si obstarává tak, že mu půjčuje kamarád jménem P. Dále uvedl, že nemá žádný majetek ani dluhy na území ČR, nemá tu ani žádnou rodinu, příbuzné či jiné vazby či závazky. Na Ukrajině má nezletilého syna, přičemž s manželkou jsou rozvedeni. Jeho zdravotní stav je dobrý. Konečně uvedl, že peníze na cestu domů nemá, ale půjčí si od kamaráda, vyřídí si nový pas a pojedje domů.
5. Žalovaná uvedla, že ve správním řízení zjistila, že žalobce byl v ČR několikrát. Do schengenského prostoru prošel dne 3. 6. 2018 přes hraniční přechod Korczowa na platný cestovní pas Ukrajiny, přičemž v době od 14. 5. 2018 do 27. 10. 2018 měl polské národní vízum za účelem zaměstnání, dále pak vízum typu C s délkou pobytu 90 dnů (vícenásobný vstup) s platností ode dne 16. 2. 2018 do 20. 2. 2019. Žalobce si nepamatuje, kdy přijel naposledy do schengenského prostoru.

6. Žalovaná dovodila, že poslední vízum opravňovalo žalobce k pobytu na území ČR do 20. 2. 2019 a od 21. 2. 2019 prokazatelně nedisponuje žádným oprávněním k pobytu. Na základě uvedeného bylo prokázáno, že žalobce od přesně nezjištěného data do dne 18. 9. 2019 pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a nejméně ode dne 21. 2. 2019 do dne kontroly bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
7. Žalovaná zjištěný skutkový stav vyhodnotila tak, že z jednání jmenovaného je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť z jeho jednání je zřejmé, že věděl o protiprávnosti svého pobytu v ČR, což svědčí o jeho přístupu k právnímu pořádku ČR. Proto žalovaná zajistila žalobce, neboť by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců. K tomu podrobněji uvedla, že žalobce pobýval měsíce v ČR bez platného oprávnění k pobytu a tento stav nijak neřešil. Dále pobýval na území bez cestovního dokladu, jehož ztrátu nikde nenahlásil, ale ani se nepokusil tento stav řešit např. požádáním o náhradní cestovní doklad na Zastupitelském úřadu Ukrajiny v ČR, který se nachází v Praze i v místě současného pobytu žalobce (Brno). Z vlastní úřední znalosti žalované plyne, že obstarání náhradního dokladu netrvá více než pár dnů. Žalobce se navíc pohyboval na území ČR již v minulosti, a to v roce 2018, kdy musela být totožnost žalobce ověřována prostřednictvím oboru mezinárodních vztahů Chotěbuz.
8. Dále žalovaná k otázce mírnějších prostředků uvedla, že žalobce je osobou, která neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Důvěryhodnost žalobce je proto oslabena, přičemž jeho jednání budí důvodnou obavu, že se na území ČR bude skrývat a mařit tím výkon úředního rozhodnutí. K tomu je třeba zohlednit, že žalobce nemá hlášenou na území ČR žádnou adresu pobytu (přespává v zařízení Charity na ulici Masná v Brně), z čehož je zřejmé, že nemá stálé místo pobytu. Nedisponuje ani žádnými finančními prostředky a vzhledem ke svému neoprávněnému pobytu bez cestovního dokladu si tyto nemůže zajistit legálním zaměstnáním. Žalovaná dále zdůraznila, že i vyřízení nového cestovního dokladu je vázáno na určitý poplatek a cesta do země původu je rovněž zpoplatněna. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by tedy bylo neúčelné, a proto je žalovaná toho názoru, že byla splněna i podmínka uvedená v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
9. Žalovaná zdůvodnila i dobu zajištění v délce 55 dnů s odkazem na přípravu náležitostí správního vyhoštění a poukázala na to, že neexistuje žádná překážka trvalejší povahy, která by bránila vyhoštění žalobce z území ČR.

III. Žaloba

10. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je zcela zřejmě nezákonné, neboť podle názoru žalované nevyhodnotila správně možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. K tomu uvedl, že žalovaná zjevně vycházela z přesvědčení o nemožnosti využití zvláštních opatření z toho důvodu, že žalobce nedisponoval cestovním dokladem a pobýval na území ČR i po skončení svého pobytového

- oprávnění. S tímto závěrem ovšem žalobce nesouhlasí a odmítá, že by bylo třeba přistoupit k nejpřísnějšímu možnému opatření, tedy omezení osobní svobody, neboť pro takový postup jeho případě nebyly splněny zákonné podmínky.
11. Žalobce poukázal na čl. 15 návratové směrnice, který je smyslem zavedení institutu zvláštních opatření a do zákona o pobytu cizinců a který tak musí být vykládán v souladu s touto směrnicí. K tomu odkázal žalobce na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 28. 3. 2012, č.j. 3 As 30/2011-57 a rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011-51.
 12. V žádném případě nelze připustit jakékoliv paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, přičemž excesivním příkladem tohoto přístupu je napadené rozhodnutí žalované, které za důvod k zajištění považuje fakticky již to, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně, byť přitom nemařil žádné rozhodnutí o správním vyhoštění, nedopouštěl se protiprávního jednání, které by mohlo nabýt trestněprávní intenzity a jeho provinění zjevně nedosahuje obvyklé úrovně provinění cizinců, u nichž je pravidelně rozhodováno o využití institutu zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zároveň žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č.j. 5 Azs 294/2016-18, podle něhož samotný nelegální pobyt nemůže být důvodem pro nemožnost využití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců.
 13. Stejný závěr je třeba uplatnit i u žalobce, který se svým pobytem na území ČR v době, kdy byl zajištěn, nedopustil se žádného maření správního či trestního příkazu k vycestování a jeho případ odpovídá situaci řešené v citovaném rozsudku. U žalobce nenastaly důvody domnívat se, že se bude skrývat. Důvodem pro zajištění rozhodně nemůže být složitá situace žalobce, který je schopen řešit otázku svého bydlení na charitní noclehárně, což mu financuje jeho kamarád. Ve skutečnosti je zřejmé, že žalobce je schopen elementární existence po dobu řízení o správním vyhoštění a jeho sociální situaci lze řešit za pomoci existujících neziskových organizací.
 14. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalované.

IV. Vyjádření žalované

15. Ve svém vyjádření žalovaná shrnula zjištěný skutkový stav i obsah napadeného rozhodnutí a odkázala zejm. na skutečnost, že dne 25. 9. 2019 si žalobce podal v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách žádost o udělení mezinárodní ochrany. Proto byl dne 26. 9. 2019 vydán příkaz k ukončení jeho zajištění podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a dne 26. 9. 2019 byl žalobce zajištěn na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.
16. Žalovaná dále shrnula právní úpravu zajištění za účelem správního vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a zároveň poukázala na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010-150, dále také rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č.j. 9 As 52/201 3-34 a rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-60).

17. Žalovaná uvedla, že po zhodnocení dosavadního jednání žalobce shledala v jeho případě existenci důvodné obavy z maření výkonu správního vyhoštění a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování tak považuje za zcela nedostačující k zajištění cíle sledovaného správním vyhoštěním.
18. K jednotlivým opatřením žalovaná uvedla, že žalobce nedisponuje finančními prostředky a legálně nemá možnost si je opatřit a nemá možnost ani pobývat na území ČR ve smyslu ustanovení § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to zdržovat se v oznámeném místě pobytu. Důvodná obava žalované, že se žalobce bude vyhýbat výkonu správního vyhoštění, je založena především na tom, že žalobce na území ČR pobýval bez cestovního dokladu opakovaně, údajnou krádež tohoto dokladu neohlásil a vzniklou situaci včetně svého neoprávněného pobytu na území ČR se nesnažil nijak řešit. Takové jednání má za následek důvodné obavy z maření výkonu správního vyhoštění a zároveň vylučuje splnění podmínek pro uložení zvláštního opatření.
19. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
20. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.
21. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
22. Ze **správního spisu** krajský soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Z úředního záznamu o kontrole ze dne 18. 9. 2019 vyplývá, že žalobce byl zadržen v prostorách parkoviště před OD Tesco na ulici Dornych v Brně a předložil hlídce kopii cestovního pasu Ukrajiny, neměl však u sebe žádné vízum či povolení k pobytu. Ze sdělení odboru mezinárodních vztahů (KŘ policie Moravskoslezského kraje, Chotěbuz) z téhož dne vyplývá, že žalobce obdržel naposledy polské vízum dne 8. 5. 2018 platné do 27. 10. 2018 a překročil státní hranice dne 3. 6. 2018 přes hraniční přechod Korczowa – Krakowiec. Dne 18. 9. 2019 bylo zároveň zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění žalobce a byl proveden výslech, který je rekapitulován v napadeném rozhodnutí. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na základě rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2019, č.j. KRPB-207725-22/ČJ-2019-060022-SVZ, a to podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 zákona o pobytu cizinců na dobu dvou let.
23. Jelikož žalobce dne 25. 9. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany, byl téhož dne zajištěn na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky čj. OAM-436/LE-VL17-VL18-PS-2019, a to na dobu do 13. 1. 2020. Proto byl na základě příkazu k ukončení zajištění ze dne 26. 9. 2019 propuštěn ze zajištění ve smyslu § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

24. Krajský soud vycházel z platné a účinné právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců (dále také „ZPC“). Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) ZPC platí, že Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud *b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
25. Podle ustanovení § 123b odst. 1 ZPC platí, že zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Podle ustanovení § 123b odst. 5 ZPC platí, že policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
26. Smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nepochybně nutnost implementace čl. 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (tzv. návratová směrnice). Dle citovaného ustanovení *„nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navracení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Jakékoliv zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.“*
27. Zajištění cizince je obecně institutem ovládaným principem nezbytnosti a principem proporcionality. Zásah do osobní svobody cizince tedy musí být z hlediska zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců nezbytný a přiměřený situaci, v níž se cizinec nachází, jakož i účelu, za nímž je cizinec zajištěn.
28. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; tím je především zabránění maření výkonu

správního vyhoštění. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publikovaný pod č. 1850/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz)

29. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, na niž odkazoval i žalobce, dále jednoznačně vyplývá, že správní orgán při rozhodování o zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, zda v projednávané věci nepostačuje uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dospěje-li k závěru, že uložení zvláštního opatření k dosažení účelu zákona o pobytu cizinců (a cíle návratové směrnice) nepostačuje, je povinen tuto svoji správní úvahu přezkoumatelným způsobem vyjádřit v rozhodnutí, jímž zajišťuje cizince za účelem správního vyhoštění (obdobně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2011, č. j. 9 A 59/2011 - 18, dostupný na www.nssoud.cz).
30. V předmětné věci krajský soud v první řadě shledal, že rozhodnutí žalované je srozumitelné a je dostatečným způsobem přezkoumatelně odůvodněno, takže nelze v žádném případě hovořit o jeho nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
31. Dále se krajský soud zabýval žalobními námitkami, které v podstatě směřují toliko ke zpochybnění naplnění podmínky nezbytnosti zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC. Žalobce mj. poukazoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51, které se ovšem týkaly aplikace § 124a ZPC. Ratio decidendi tohoto rozsudku spočívá v tom, že i při užití tohoto ustanovení je třeba zkoumat alternativy zajištění. Obdobně pak i závěry odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č.j. 3 As 30/2011-57 se týkají aplikace ustanovení § 124b odst. 1 písm. b) ZPC, tedy k jiné skutkové podstatě zajištění cizince upravující poněkud odlišnou situaci, než k níž došlo v předmětné věci. Tato judikatura tedy není v posuzované věci úplně přílehlavá.
32. Ze zjištěného skutkového stavu věci jednoznačně vyplývá, že žalobce nedisponoval cestovním dokladem (pouze jeho kopií) a pobýval v ČR relativně dlouhou dobu bez oprávnění k pobytu, což zřejmě nebylo poprvé, jak vyplývá z jeho pobytové historie. Žalovaná rovněž zjistila, že je bez prostředků a nemá, kde bydlet (přespával v noclehárně provozované Městským střediskem krizové sociální pomoci pro osoby v extrémní sociální tísní). Jak krajský soud ověřil i z veřejně dostupných informací o této sociální službě (<http://css.brno.cz/msksp>), jedná se o noclehárnu, tzn. ambulantní službu poskytovanou v nočních hodinách. Nejde tedy o ubytovnu či jinou formu bydlení, kterou by mohl žalobce využívat k celodennímu či dlouhodobému bydlení. Za této situace je podle názoru krajského soudu skutečně jednoznačně z povahy věci vyloučeno, aby žalovaná uplatnila vůči takto situovanému cizinci zvláštní opatření za účelem vycestování v podobě povinnosti zdržovat se na ohlášeném místě pobytu, či povinnost zdržovat se povinností cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly [§123b odst. 1 písm. a), d) ZPC].
33. Co se týká finanční situace žalobce, tak ta jednoznačně vylučuje, aby žalovaná uplatnila vůči žalobci povinnost složit finanční záruku. Možnost vypůjčit si peníze

od blíže neoznačeného zdroje (kamarád Petr) není dostatečným osvědčením solventnosti žalobce, který mimo to poměrně nevěrohodně při výsledku uvedl, že v ČR nemá žádné dluhy, ačkoliv zároveň nemá žádné peníze a prostředky na živobytí si půjčuje. Jakkoliv finanční záruku může splnit za cizince jiná osoba, v předmětné věci se nejevilo příliš pravděpodobně i vzhledem k absenci pracovněprávních, rodinných či jiných osobních vazeb na území ČR. Se žalovanou lze zcela souhlasit, že tato podoba zvláštního opatření nepřicházela rovněž v případě žalobce rozumně v úvahu.

34. Potenciálně aplikovatelné zvláštní opatření spočívající v povinnosti cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené (§ 123b odst. 1 písm. c) ZPC) je podle názoru krajského soudu v předmětné věci rovněž nevhodné, neboť předpokládá, že cizinec se bude pohybovat v nějakém policii známém prostředí, kde ho bude možno v případě porušení režimu tohoto opatření vyhledat a opětovně ztotožnit. U žalobce vzhledem k jeho nejasnému pobývání na území ČR bez cestovního dokladu lze jen těžko očekávat, že by při pobytu na svobodě taková opatření plnil, což žalovaná srozumitelně odůvodnila.
35. Pokud žalobce poukazoval na závěry rozsudku NSS ze dne 9. 2. 2017, č.j. 5 Azs 294/2016 – 18, je třeba říci, že sice jeho závěry dopadají na obdobný případ řešený podle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC), ale napadené rozhodnutí bylo v této věci shledáno jako nepřezkoumatelné, neboť žalovaná neučinila dostatečná skutková zjištění ohledně aplikace zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Takovou vadu krajský soud v napadeném rozhodnutí neshledal, neboť žalovaná učinila skutková zjištění dostatečná k závěru, že žalobce s vši pravděpodobností bude mařit správní vyhoštění a vyhýbat se mu. Závěry citovaného rozsudku jsou spíše obecné v tom smyslu, že k zajištění podle citovaného ustanovení nepostačuje pouhý nelegální pobyt žalobce na území, ale musí přistoupit další okolnosti. Tyto okolnosti v předmětné věci zjištěny byly (ztráta cestovního dokladu, dřívější pobytová historie, absence jakýchkoliv vazeb na území ČR) a je třeba přihlížet vždy ke konkrétním okolnostem případu.
36. V tomto ohledu ještě krajský soud upozorňuje na to, že jakkoliv žalobce při výsledku žalovanou uvedl, že je ochoten odjet zpět na Ukrajinu (kde má i svou rodinu), jeho následné kroky po vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění toto nepotvrzují. Žalobce si dne 25. 9. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany a proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění se odvolal. Podle názoru krajského soudu je zejm. z podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany zcela zjevné, že žalobce skutečně nehodlal opustit území ČR a zřejmě má v úmyslu zde pobývat i nadále a svůj pobyt si legalizovat.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
38. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani

jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II a III tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. listopadu 2019

Ph.D., v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.